

Živjeti ili životariti

Živjeti ili životariti – pitanje je?

Život nam je darovan.

Život je samo jedan.

Život je posvuda oko nas.

Život je u nama i mi smo život.

Život se sastoji od mnogih uspona i padova; od mnogo dobrog i lošega. Ali život se sastoji i od naših htijenja, postupaka...

Često smo si sami “namjestili” **uspone** ili padove, dobro ili loše. Često, čak nesvjesno, usmjeravamo život, a onda, ili smo sretni ili se bunimo, rijetko razmišljamo i pitamo se što možemo učiniti. Nekako smo skloni sve pripisati sudbini. Posebno smo skloni optuživati sudbinu ako nam gotovo sve loše ide. Nikada nismo sami krivi, ne, netko ili nešto su krivi. I to je to, prihvatimo “takav” život.

I tako **životarimo**, a životariti ne može biti i nije dovoljno. Nije dovoljno samo životariti: Za kvalitetan život potrebni su trud i htijenje, borbe i prilagodbe... Da, i prilagodbe.

Iako su prilagodbe nešto što ne prihvaćamo olako, ipak su potrebne, jer nismo sami na svijetu i svijet ne pripada samo nama. Dakle, moramo se truditi, boriti, prilagoditi...

Ponekad je problem u **prevelikim snovima**, krivim snovima. Sanjamo ih od kraja pritom zaboravljajući da postoji i početak: Potrebno je krenuti ispočetka. Potrebno je ispitati vlastite mogućnosti da bismo ih mogli ostvariti.

Istina je i to da novac igra veliku ulogu u našim životima, ali ni novac ne garantira da ćemo biti sretni. Možemo ga imati na pretek, a krivo koristiti, ili nam pak može biti beskorisan. Ipak je u čovjeku život i ipak je važno ono što nosi u sebi. Novcem ne možemo kupiti najvrijednije stvari kao što su zdravlje, ljubav, sreća. To su uistinu velike stvari, a zamislite, život vam mogu učiniti ljepšim najobičnije sitnice.

Nekako je već postalo klišej **uspoređivati** svoj život sa tuđim životima, najčešće sa gladnima, siromašnima. Smatram da je u njamanju ruku pohvalno i ljudski što vidimo i osjećamo nedaće drugih i takva nam razmišljanja mogu pomoći. Kada pogledamo oko sebe, možemo reći da smo sretni jer imamo krov nad glavom, hranu, odjeću, ali zašto ne bismo bili sretni i kada nas ujutro okupaju prve zrake sunca, kada čujemo ptičice, pomirišimo cvijet... a tek zvijezdano nebo. Ajme, toliko je toga nadohvat ruku, a sami činimo dalekim.

Zašto ne bismo bili sretni i živjeli ispunjeno zbog svega što

nas okružuje? Zašto smo postali tako površni pa ne vidimo što nam je sve darovano, stvoreno za nas kako bismo bili sretniji? Možda sve to nije dovoljno? Ali zašto ne bi bilo; zašto te sitnice ne bismo gledali kao snove i krenuli ispočetka?

Prilagodite se životu i dopustite da vam u život uđu **sitnice**, sitnice koje zapravo i čine život, a potom ih krojite za sebe. Pokisnite, ubodite se na ružin trn... trčite bosu po kamenčićima... osluhnite prirodu, ljude i živa bića oko vas... jer to je život, sve ostalo je samo životarenje.

“Mnogo je puteva u životu, ali sami odlučujemo kojim ćemo kročiti.”

Zakoračite u sasvim običan, ali sretan [život!](#)